

»Bedre. Jeg tror, hun kommer sig. De var saa rørende glade og taknemlige. Men mere end deres Tak skal jeg vist ikke vente mig. Der ser saa fatigt ud.«

Han satte sig paa en Stol, der stod henne i Skyggen, og faldt i Tanker.

»Bethesda!« sagde han, da Meta et Øjeblik standsede sin Maskine for at lægge et Læg. »Det var jo Navnet paa en Dam i Jerusalem. »Ved Faareporten«. Husker du Fortællingen? En Engel kom engang imellem ned fra Skyen og rørte Vandet, der saa fik helbredende Kraft. Man ser jo den hele Scene ganske livagtig for sig. En Vrimmel af Krøblinge og Syge, der sidder paa Spring rundt om Dammen og venter paa Miraklets Time. Og hver Gang en nysgerrig Fiskesnude kruser Vandskorpen, styrter de til som en Flok Besatte. — Jeg synes, det er et Billede af vor egen syge Tid, eller vel egentlig af alle Tider. Saadan har Menneskene siddet i Aartusinder og spejdet efter en trolddomsagtig Haandsrækning i deres Nød — snart fra Præsterne, snart fra Viden-skaben eller Lovmageriet. Og trods alle Skuffelser bliver Folk ved at lade sig narre af den første den bedste Hundestejle, der stiger op fra Mudderet og agerer Mirakelmager. Jeg maa ofte tænke paa noget, som Godsejer Dihmer sagde den Dag i Jerve. Ved at rejse Jorden rundt havde han faaet et Indtryk af